

Univers complex i colpidor en dotze relats i mig

Castellano proposa en una sèrie de dotze relats curts, i mig, un univers complex de personatges coherents i situacions insòlites que es conformen com una grata lectura de descans, divertida, en ocasions sorprenent, sempre àgil i amb la tensió narrativa suficient per a no deixar el llibre.

DOTZE CONTES I MIG

PEP CASTELLANO

PREMI PASCUAL TIRADO, 2007

COL·LECCIÓ «LLETRA LLARGA», 45

117 PÀGINES / 978-84-9795-401-3 / 8,95 EUROS

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2008

Els personatges de Pep Castellano són un dels elements que més criden l'atenció d'esta sèrie de relats, dotze relats breus i un microrelat o mig relat, com diu ell mateixa al títol. A cada personatge l'angoixa un dilema diferent i cadascú desenvolupa el seu propi procés de reflexió i acció quasi mai exempta de sorpresa i enginy. Les històries són, en ocasions, un punt rebuscades, fins al punt que la trama dóna la volta a si mateixa. Però, tot i això, l'autor és capaç de crear un univers quotidià, gens sofisticat, divertit, també cruel i colpidor, i entranyable de vegades, amb històries que són fonamentalment les històries de persones corrents, víctimes i botxins en la vida més corrent. Castellano treballa els personatges i els fa coherents, conta les històries fent-se valdre d'un llenguatge sense ornaments, clar i de lectura lleugera, i aprofita les històries per a reivindicar o fer vore injustícies

socials, les desigualtats, el sense sentit de l'opulència del nord front a l'extrema pobresa del sud, la discriminació de la dona, entre altres.

En els seus relats una dona major reivindica el seu dret a ser vídua. Fa saber la necessitat d'autonomia, llibertat i independència i d'una pensió econòmica, per a sobreviure. Un home ha perdut el do de la paraula, pateix de soledat, vol relacionar-se i busca entre llibres com recuperar eixe do. Una assistenta domèstica s'adona que al frigorífic (de vegades *nevera*, per allò d'alternar el gènere i la igualtat) despareix menjar de luxe, però tot en condicional, de manera que hauria sigut un desastre sols si haguera passat. Una mestressa de casa vol passejar a la platja i s'ho proposa fins a aconseguir-ho, encara que d'una manera diferent a la que havia imaginat.

En els relats d'este autor passeja sovint la soledat dels personatges. La narració s'acompanya en prou ocasions d'un component poètic, i de vegades l'autor juga amb un final obert que deixa al lector l'oportunitat d'imaginar que el conte continua en una o altra direcció. També hi ha històries que són, sobretot, una faula, un conte fantàstic que s'allunya de la narració realista i reivindicadora.

Un xiquet del tercer món treballa fent balons per als xiquets del món de l'opulència i pateix els efectes nocius dels gasos d'una cola industrial. És una història sobre l'explotació infantil, les diferències nord-sud, la riquesa a costa de la pobresa. I hi ha contes sense concessions. Demolidors.

Castellano es reitera en la crítica a la societat de consum amb un conte en què els fenòmens paranormals també estan presents. També el temps és protagonista, especialment amb el relat que narra la història d'un home que es demana un any sabàtic en el qual programa desenvolupar ambiciosos projectes personals i professionals.

Dotze contes i mig és una lectura recomanable per a les vacances, suggeridora, interessant, sorprenent, amb un ritme agradable i històries gens corrents de la vida quotidiana.

□ Anna Gimeno